

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejeman za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računata 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejeman za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Nemčija, nje stiske in nje namere.

V nemškem državnem zboru v Berlinu je v zdanjem zasedanju na vrsti posvetovanj Bismarkov novi colni tarif. Gospodarstveno ima namreč Nemčija jako težko stanje, in kaže se bolj in bolj, da ljudstvo ne more nositi neprestanega oboroženja, katero so mu Bismarki naložili. Sicer néma država in društvo še toliko dolga, kakor sosednje dežele, ali de lajo vsako leto nove in jih tudi morajo delati, kajti Nemčija ima rastočo pasivno trgovinsko bilanco. Avstrija, o katere trgovini se ne more trditi, da je v cvetju, in Ruska dobiva za izvažanje blaga več, nego za privažanje. Da se pak na Francoskem mnogo več izvažata, nego se uvažata, tega nij treba dokazovati. Vse drugače je pa to v Nemčiji.

IZ bilanc zadnjih pet let v Nemčiji, od leta 1872. do 1876. se razvidi, da je Nemčija v teh petih letih ne le vso francosko vojno odškodnino izgubila, nego je plačala še tri milijarde več. Dolg, ki se je nakopičil Nemčiji samo v teh pet letih, znaša ravno 8 milijard frankov!

Jasno je tedaj, da gre Nemčija na tak način svojemu gospodarstvenemu poginu naproti, kateremu in njega posledicam se ne bode mogla izogniti. Sedanji sistem se mora premeniti temeljito, — to si je mislil tudi Bismark, ko je meseca decembra minolega leta naznanil novi svoj gospodarski program, novi colni tarif. Njemu je znano, da rastoč davki leto za letom bolj in postajajo neznosni, da se direktni davki uže več ne dade zviškati, ker bi vzbudilo to sovraštvo in nevoljo. Prijel se je tedaj indirektnih davkov, te hoče povekšati in jih pobirati kar na meji uže kot colnino.

Knez Bismark hoče v prvi vrsti finančne cole, on hoče namreč s colom obložiti take stvari, ki se v Nemčiji močno potrebujejo, a se jih tam ne pridobiva. Col na kavo se bode n. pr. za 100 klg. povekšal od 35 mark na 42, od čaja se bode zahtevalo na mesto zdanjih 48 mark 100 mark, davek na vino hoče Bismark zveškati še za jedenkrat višje, in isto tako namerava obložiti z davkom od 6 do 12 mark petrolej, pivo, sol, kakršne colnine dozdej v Nemčiji še nij bilo.

Na dalje hoče knez Bismark upeljati tudi industrijsko colnino za varstvo domače nemške industrije. Finančni col bode močno oškodoval jedro nemškega prebivalstva, ali colnina za varstvo domače industrije naznanja boj vsej drugej nenemški industriji, osobito pak francoske, angleške in belgijske. Ta colnina, kakor jo namerava Bismark, bode odpodila iz vseh nemških trgov vsak nenemški proizvod. Se ve, da

nastana vprašanje, je-li se bode to odbijanje tuje industrije dalo izpeljati. Vzemimo na pr. leto 1875. Istega leta je znašala trgovinska uvoznja v Nemčijo 1230 9 milijonov, izvoznja pa samo 541 1 milijonov; deficita je bilo tedaj 700 milijonov mark. Ali se bode mogel pokriti v Nemčiji ta pomanjkljav v proizvodni, da ne bi se nemškemu narodu močno škodovalo?

S tem novim colnim tarifom hoče tedaj knez Bismark opomoči državne kasi, a tudi sosede udariti, in mej temi je jako hudo udarjena Avstrija, ki je izvažala zdaj svoje surove pridelke v Nemčijo ali skozi Nemčijo. S tem novim colnim tarifom Bismark Avstriji napoveduje colno vojsko. Zakaj? Zato, da bi Avstrijo omečil in jo pripravil do colne zveze z Nemčijo. Colna zveza z Nemčijo pa bi za Avstrijo pomenila toliko kot politična odvisnost, vazalnost Avstrije.

Te dni je bilo čitati, da je mogočen nemšk list zračunil, da imajo Francozje uže zdaj močnejšo vojsko nego Nemci, da pa bodo imeli črez nekaj let še močnejšo, tako, da se jim Nemčija sama ne bode mogla ubraniti, če začno maščevalno vojno. Zatorej, pravi oni nemški list, treba je Nemčiji ozke zveze z Avstrijo. In naši nemškutarji res zagovarjajo, naši ustavoverci se res navdušujejo za zvezo Avstrije z Nemčijo!

Tukaj bi pač tudi treba bilo, da bi se 16 milijonov Slovanov v Avstriji z vso odločnostjo oglasilo in reklo: Nobene zveze z Nemštvom hohencolerskim, óno je naš smrtni sovražnik, mi némamo nikakor nobene volje braniti ga pred zasluženo kaznijo francosko, naj se brani sam, kakor hoče; mi némamo nobenih simpatij za prusijansko nemško brutalnost in pogoltnost.

Bolgarska hvaležnost.

„Pester Lloyd“ poroča iz Trnovega v velikanskej cvaciji Bolgarov knezu Dondukov-Korsakovemu. Ko se je namreč v Trnovem izvedelo, da bode knez Dondukov-Korsakov na ukaz carjev odpotoval v Livadijo, zbrali so se pred njegovo palačo vsi bolgarski prebivalci in poslanci. Okolo 4. ure popoldne je prišel knez mej ljudstvo, in mej viharnimi klici vzdignili so ga štirje krepki bolgarski možje, ter ga nesli na voz, kjer je sedela uže soproga mu. Komaj se je pa pričel voz premikati, izpregla je vneta množica konje, in sto rok je vleklo in potiskalo voz do mestnih vrat. Tukaj je ljudstvo ustavilo se, in prečitali so mu zahvalno adresno na carja. Na to je župan trnovski kneza tako-le nagovoril: „Visokost! Vi greste v Livadijo, kjer prebiva zdaj naš osvoboditelj, prosimo vas, povedite carju, da hvaležnost Bolgarov je neizpremenljiva, in zagotovite mu, da odkar imamo svojega vladarja smo si še-le prav sve-

sti ónih do brot, katere je izkazala Rusija našej deželi. Nečak njegov, naš gospodar Aleksander I. dobil bode zvest narod, spominjali se bodedo vedno tega, da je s carjem v sorodstvu, in da je bil ob času vročih dni pri Plevni v njega obližji. Svojo ljubezen damo nečaku, kakor tudi spoštovanje za njegovega strijca ne bode nikdar ugasnilo v srcih naših. Pozdravite knez, velicega vladarja od nas vseh, njegovih vedno udanih Bolgarov“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. maja.

Državni zbor je včeraj sprejel budget in finančno postavo v tretjem branji, in tako glavno delo dovršil.

Vsi narodni češki listi so huli na to, da se na Dunaji misli, da Čehi gotovo pridejo v državni zbor. Čehi pravijo, da češki narod nikakor nij politično tako sestradan, kakor nemško občinstvo dunajsko krivo sodi. — „Politiki“ se pa z Dunaja tudi telegrafira, da v Taaffejevih krogih nijso zadovoljni s pesimističnim razlaganjem besedij, katere je ta minister Sladkovskemu govoril. Vlada da bode ob pravem času Čehom uže nasproti prišla.

Slovaki so imeli 29. aprila volitev za peštanski zbor v Turč. sv. Martinu, a so ubogi zopet propali. Narodni kandidat, slovaški advokat dr. Mudron je dobil 700 glasov, magjaronski vladni pa z vsem pritiskom in podkupom 800 glasov. — Ali „Narodnie Novny“ pravijo: „Mi ne obupavamo, mi smo vajeni neravnega boja, vajeni terorizma in pobitij, pa verujemo v končno zmago pravice in pravde.“

Vnanje države.

Rusi tedaj ostanajo z vojsko še v vzhodnjem **Rumelji** do 3. avgusta. Dne 3. maja bi bili imeli bolgarsko zemljišče zapustiti, a posrečilo se je izvedenej ruskej diplomaciji ta obrok za tri mesece podaljšati. Berlinski dogovor ima torej uže novo luknjo! Čas dobljen, dosti dobljen!

Iz **Carigradu** se poroča v „Pol. Corr.“: Ruski general Obručev je deues (5. maja) izročil sultanu pismo carjevo, ki pravi, da ima Obručev ukaz, v vzhodnej Rumeliji proglas carjev razglasiti, v katerem se prebivalstvo pozivlje, naj se berlinskemu dogovoru udá, in naj sprejme dodeljene svobodnostne naprave.

Iz **Peterburga** se piše v staro „Presse“: Vnanji videz našega stolnega mesta je kljub obsadnega ali izjemnega stanja, vendar tako kot prej, nič se nij izpremenilo. V oblastnijah in v privatnih zavodih gre vse po starem potu poslov. Ako si dajo neki kot senzacionalni zaani listi od tu dopisavati, da je Peterburg tak, kakor kak vojaški tabor, vse to nij resnica, temuč izmišljeno, in le žalosten dokaz, kako lehkomišelní dopisniki so na svetu.

Francoske zbornice predsednik Gambetta je zdaj v Italiji. Pravijo, da se je zato umeknil za nekaj časa, da bode v vprašanji: ali je volitev zaprtega komunarda Blaquija veljavna, — nevtralen ostal. Mož se nehče radikalcem zameriti!

Garibaldi je zopet izdal pismo, v katerem pozivlje demokratično ligo, naj dela metinge in javne shode, na katerih naj se agitira za občno volilno pravico.

Iz **Berlina** se poroča 4. maja: Včerajšnja parlamentarna soareja je bila čisto drugačna nego prejšnje. Liberalcev je bilo malo, pač pa so bili konservativci in udje katoliškega centra. Windhorst je bil prvič navzočen in Bismark je bil skoro vedno okolo njega, ter ga je odlikoval. — Torej Bismark hoče katolike pridobiti za svoje politične predloge.

Dopisi.

Od Kolpe 30. aprila [Izviren dop.] Živinska kuga na Hrvatskem in v Slavoniji je nehala in meja je zopet odprta. Kmetom tedaj nij več treba čuvati ob Kolpi. Tudi županje so imeli dosti posla, kajti morali so straže določiti ter jih pregledavati, da je bilo vse v redu. Baš tako so imeli žandarmerijski oddelki dovolj opravka; tem kakor prvim gre tedaj vse priznanje.

Iz Bosne se vračajo vozniki s konji. Ondi je čuda sveta, za to cvete baje tudi sleparstvo ali nemški „švindeln“. Pravili so, da je neki podvzetnik svojim voznikom obljubil, da jim bode skupaj vse platil. Ko je bilo pak delo skoro dokončano, in so delavci mislili plačo dobiti, vzela je podvzetnika noč.

Ljudje so v tršji vse dodelali. Bog daj dobro letino. Vse je v lepem pomladanskem cvetu.

Iz Škocijanu na Dolenjskem 29. aprila. [Izv. dopis.] Iz vseh krajev slovenske domovine se bere v našem narodnem dnevniku koliko se je pripravljalo in storilo mej Slovenci na čast Njiju Veličanstev cesarja in cesarice v slovesnost srebrne poroke; naj omenim tudi jaz nekoliko denes iz naše fare, katera je tudi pokazala udanost svojemu vladarju in vladarici, in storila, kar je bilo največ mogoče. Pripravljalo se je uže nekoliko dnij poprej, vendar 23. t. m. se je še le začelo gibanje po trgu; vsak je pripomogel, kolikor je bilo mogoče. Dekoracije so bile prav krasne, posebno se je odlikovala šola, katera je imela prav krasno podobo Nj. Veličanstva cesarja izpostavljeno, s krasnimi venci in zastavami okinčano; popoldne so začeli zvonovi kakor tudi možnarji naznanjati veleslavni dan. Ko se je zmračilo, zbrala se je množica ljudstva pred podobo Nj. Veličanstva pri šoli, in od tod smo šli, spremljani z lampijoni, nasproti našemu županu g. Tršinarju, katerega so z godbo od njegovega stanovanja spremljali proti Škocijanu, tako je šla cela procesija ljudstva z baklado pod vodstvom občinskega načelnika, spremljevana z godbo, petjem in pokanjem možnarjev. Ko smo prišli v Škocijan, se je vršilo vse v najlepšem redu; godba je svirala, fantje so peli, možnarji so pokali in gromoviti „živio“ je odmeval neprestano. Tudi se nij pozabilo na občespošтовanega našega župnika gospoda Grma, kakor na našega izvrstnega dobrotnika g. zdravnika Warauna, kateri poslednji je veliko daroval ne samo, kar je bilo treba za svečanost, ampak na dan svečanosti poslal je še nadučitelju gosp. Lavriču 15 gld. za razdelitev ubogim učencem. Pri obeh stanovanjih je množica ljudstva ostala in pozdravljala z živio-klici Nj. Veličanstvu kot jubilate, kakor tudi druge gospode. — Tako smo končali prvi dan pred svečanostjo. Pozno uže se je veselo ljudstvo razšlo, in bralo se je vsacemu na obrazu veselje, ljubezen in spoštovanje do svojega vladarja in vladarice. Drug dan uže na vse zgodaj probudil je vsacega strel možnarjev, kakor tudi zvonovi in

godba, katera je po trgu svirala. Ob 1/2, 7. uri je bila slovesna maša, ljudstvo je prišlo iz cele okolice v praznične obleki, kakor tudi šolska mladina je šla pod vodstvom marljivega gospoda učitelja in s svojim praporjem iz šole v lepem redu, spremljevana z godbo, v cerkev. Navzočni so bili vsi svetovalci občinski, kateri so se tudi „in corpore“ uležili božje službe, ki je bila s „te deum laudamus“ končana. Ko se je božja služba dovršila, šlo je vse ravno v tistem redu; šolska mladina je zapela potem cesarsko pesen, ki se je končala z živio-klici, in tako smo odrinili proti g. županovej graščini na Vrh, kamer smo bili povabljeni vsi: občinski odbor, duhovni gospodje, in drugi. Tudi se nij pozabilo na šolsko mladino, prav dobro je g. županova soproga skrbelo za vse, da so bili dobro postreženi.

Končno naj še omenim, da kar se je tukaj storilo za to svečanost, gre v prvej vrsti hvala g. aranžerju nadučitelju Lavriču, gosp. županu Tršinarju, ter vsem, kateri so pripomogli z rokami in novci.

Iz Razdrtega 26. aprila. [Izviren dopis.] Tudi mi nijsmo zamudili porabiti prilike cesarjeve petindvajsetletnice svatbe, da ne bi pokazali svoje lojalnosti. Komaj je na predvečer solnce zatonilo, zagrmeli so potresno možnarji na Klancu poleg poslopja našega g. župana A. Dolenca. Na to znamenje se na našem visocem Nanosu zabliskeče in kmalu je tam plapolal proti nebu visok plamen iz velikanskega kresa, katerega je dal napraviti g. župan. Gotovo daleč okrog na vse strani, po milej Sloveniji se je moral videti ta silni žar. Celo poželjivi italijanissimi so ga sigurno videli ter ne verjeli si, ko so in če so mej seboj šepetali: glejte i ta velikanska kopa, na katerej oni kres gori, spada v naše ozemlje. Nanos nij še, pa menda nikdar ne bode italijansk, ker je slovensk, slovansk in avstrijsk! Zares krasen je bil ta večer; kamer koli seje oko ozrlo, povsodi so plapolali svitli kresi, od vseh stranij je donelo grmenje možnarjev, katero je v skalovitem Nanosu mrmrajoč odmevalo. Enako je bilo tudi krasno čuti ukanje i veselo petje naše mladeži, katera brez tega ne pozna nobene svečanosti

Pri tej priliki omeniti moram, da tudi naša častita duhovščina pri farnej cerkvi v Hrenovicah nij zaostala, ter se udeležila, gotovo ne z malo žrtvijo, velikanske te slovesnosti. Dokaz temu bil je na holmcu poleg farovža velik kres, čegar plam je švigal čestokrat visoko črez stare visoke blizu stoječe lipe, kakor i grmenje možnarjev bilo je brez prenehnanja. —

Ko so kresovi nekoliko ponehali goreti, ter potihnil bil većinoma grom možnarjev, povabil nas je gospod župan A. Dolenc na čašo rujnega vinca, pri katerej priliki se je razpravilo na Njiju c. in kr. Veličanstvu cesarja in cesarico.

Iz Železnikov 29. aprila. [Izviren dopis.] Kakor drugod po širnej naši slovenske domovini, tako tudi pri nas smo slovesno praznovali 25letnico poroke Njiju Veličanstev. Uže 23. aprila zvečer ob 7 1/2 ure je naznanil strel iz možnarjev na bližnjem hribu veseli praznik prihodnjega dne. Ko je prvič ustrelilo, mahoma je bil ves trg razsvitljen od prve do zadnje hiše.

Ob 10. uri se je pela cesarska himna na sredi trga, in je pel možki zbor, potem skozi trg še več drugih domačih pesnij. V okolici po hribih so bili napravljeni velikanski kresovi,

iz bližnjega hriba nam je pošiljal bengaličen ogenj čaroben svit.

Prihodnjega dne 24. aprila zjutraj ob 3. uri se je pričelo zopet streljanje in zvonjenje. Ob 9. uri bila je sv. maša. Popoldan ob 2. uri se je zbrala šolska mladina z gosp. učiteljem na čelu v šolske sobi, in mladost je odpotovala v sprovodu z mnogo zastavami in spremstvom proti cerkvi matere božje na Sušo.

Iz Materije v Istri 29. aprila. [Izv. dop.] Sredo popoldne uže razobesila se je nad šolskim poslopjem velika avstrijska zastava in v istem času naznanjalo je pokanje možnarjev pričetek slavnosti. Komaj se je pa mrak naredil. zadonelo je po vseh cerkvah in cerkvicah veselo pritkavanje zvonov, brezštevilni kresovi so se po vseh holmih zažgali; možnarji so pokali, po glavnej cesti valila se je pa brezbrojna množica ljudstva z izbrano domačo godbo g. kapelnika Jelušiča na čelu, spremljana od petdeset bakelj, katerih svit je razsvitljivo pričestnih hiš kar otemnel. Ljudstvo, ki nij tu še nikdar kaj tacega videlo, bilo je kar iz sebe. Gromovitega „živio“ vpitja, veselega vrisanja nij bilo ni kraja ni konca. Reči moram, da sem videl uže mnogo mestnih baklad, a tacega utisa na-me nij pač nobena napravila kot ta velikanski sprovod priprostega ljudstva. Pač le redkokedaj je človeku prisojeno užiti tako krasen, tako ganljiv prizor!

In zjutraj komaj je bila Avrora svoj prigriz napovedala, ponavljalo se je uže vse isto kot prejšnji večer, z razločkom le, da nam je Helios z odsvitom solničnega voza baklje in razsvitljivo nadomestil.

V četrtek bil je praznik. Častiti čitalec vé, kaj je praznik na deželi. Po 8. uri pripeljal je g. Kraljič šolsko mladež iz Slivja z narodno zastavo na čelu, spremljano od mnogobrojnega občinstva. Pred šolskim poslopjem bilo je zbirališče vseh udeležencev. Točno ob 9. uri začel se je sprovod proti Brezovici pomikati; naprej narodna zastava, potem godba, za njo materijska šolska mladina s cesarsko zastavo, na to slivska deca z narodno zastavo, tej je sledil občinski zastop in krajni šolski svet „in corpore“, in slednjic mnogobrojno občinstvo v praznične obleki. Potoma se je vedno vrstilo sviranje godbe in petje šolske mladine. Razume se, da je bilo zvonjenje in streljanje ta dan vedno obligatno. V Brezovico došlemu sprovodu pridružila se je tamošnja šolska mladina in ondašnje ljudstvo. Cerkevna svečanost vršila se je popolnoma po programu. Orglje, kojih nijsmo vsled pomanjkanja učitelja organista v Brezovici uže davno slišali, storile so pač ta dan svojo dolžnost, saj je materijski učitelj g. Mrcina dovolj znan kot spreten orgljavec. In naša šolska mladina iznenadila nas je z izbornim petjem.

Po maši vzpostavila se je vsa šolska deca pred cerkvijo v vrsto, obdana od odraščenege občinstva. Gospod učitelj Mrcina govoril jej je primeren govor o pomenu slavnosti, razvijaje jej lepe lastnosti Nj. Veličanstev in polagaje v otročja srca nežen čut udanosti in zvestobe do presvitle dinastije. Gromoviti trikratni „živio“ iz mladih grl sledil je govoru. Obdaril je potem slavnostni odbor vso šolsko mladež — okolo 400 otrok — z oranžami in kolači. In na to se je celi sprovod v Materijo vrnil.

Jupiter pluvius, ki letos tako raja, zabil je javni ples na prostem, a bil je pa vendar tako milostljiv, da nam je pustil tabor

držati. Na prostornem dvorišču g. Kastelica sešla se je kljub neugodnemu vremenu velika množica ljudstva. Oder za govornika je gospod Kastelic zares bogato okinčal. Posebno primerno mesto je bilo odkazano krajnima slikama Nj. Veličanstev. Prvi pozdravil je zbrano ljudstvo vrli g. Župančič. V tehtnem in jedernatem govoru je g. Župančič z njemu lastno spretnostjo pojasnil ljudstvu važnost takega ljudskega shoda, poudarja je darežljivost vladarske dvojice, spominja se na najnovjši cesarski dar, poklonjen za ustanovo malega semenišča v Trstu, ter opominja poslušalce k udanosti do slavne habsburške rodovine. Gospoda govornika je ljudstvo z vidnim zanimanjem poslušalo in glavne momente njegovega mojsterskega govora z burnimi „živio“-klici spremljalo. Za njim nastopil je na oder priljubljeni naš učitelj g. Mrcina. On je popisal v ljudstvu umevnem govoru življenje višocega vladarja. Posebno z živimi barvami naslikal je velikanske ovire s kojimi se je moral presviti cesar pri nastopu vladarstva bojevati, izpeljeva je iz tega našo dolžnost ljubezni in udanosti do Nj. Veličanstev. Gromoviti „živio Slovani!“ zavril je, ko je g. govornik poudarjal, da so v tem burnem času le slovanski narodi cesarju zvesti ostali. Slednjič počastil nas je s svojim nastopom g. Kastelic. Naslikal nam je g. Kastelic v prepričalnem govoru nevaren položaj Slovencev ob jadranskem morji in na meji italijanskega kraljestva, popisal žalostno stanje italijanskega kmeta, sledil iz tega abotnost rogovljenja italijanisivov, dokazal ljudstvu, da je Istra zemlja naša, ter privel ljudstvo, da je zoper te demonstracije italijanisivov protestiralo. In v tej razburjenosti stavil je ljudstvu predlog, da bi se ta naš protest z našo udanostjo vred tudi presvitemu cesarju pismeno naznanil, kojemu predlogu je občinstvo jednoglasno pritrdilo. Prečital je potem g. govornik uže pripravljeno adreso, ter sklenil svoj izvrsten govor s trikratnim „živio“-klicem na Njiju Veličanstvu.

G. župan Jurišević hotel je slavnost še povekšati s tem, da je mej sviranjem cesarske himne nekaterim rezervistom vojskno svetinjo na prsi pripel.

Z zastavami, godbo in slikama Nj. Veličanstev na čelu, podali so se vsi udeleženci mej streljanjem topičev „na pošto“ k gospod Župančiču. Tu so se zdaj jeli spuščati umetni ognji, s kojimi je bil slavnostni odbor zares radodaren. Z burnim „živio“-vpitjem bili so ognji v narodnih barvah sprejeti. Na to bila je skupna večerja za 40 osob, pri kateri so sledile napitnice na Nj. Veličanstvu, na ude cesarske rodovine, na Avstrijo, na Slovence in Slovane. Po večerji bil je ples, ki je trajal do ranega jutra.

Tako tedaj smo obhajali tu srebrno poroko Nj. Veličanstev. Slavnostni odbor sme ponosen biti na to veselico. A zahvaliti se moramo pa tudi javno g. Kastelicu, ki je za svečanost sam 70 gold. podaril, in hvaležni moramo biti g. Župančiču, da nam je brezplačno prepustil svoje velike prostore, s kojimi se more malokateri trg ponašati.

Od Ajdovščine 2. maja. [Izviren dopis.] Veselica pri Sv. Križu pri Ajdovščini, koja je šolska mladina napravila 20. m. m. na praznovanje srebrne poroke Njiju Veličanstev, je bila jako zanimiva, za kar posebna hvala gre tamošnjemu g. nadučitelju.

V Černičeh 22. m. m. napravljena slav-

nost od šolske mladine ravno v ta namen je bila pa „non plus ultra“, videti male dečke i devojčice peti, igrati i deklamirati, človek je mogel usklikniti, to so v resnici čudeži devetnajstega stoletja.

Vrstilo se je 17. težavnih točk.

Govor gospoda predsednika je bil zanimiv. Predlagal je šolske mladini uže od mladosti do sedanjega časa življenje presvitlega jubilara, omenil koliko grenkih ur da so mu sovražniki napravili, da je z veliko skrbjo in trudom vse premagal, zdaj pa častitljivo in blagoslovljen od svojih narodov vlada; potrudil se je ucepiti v mlada srca pokorščino, udanost in stanovitaost do habsburške dinastije, pa možnij zabil pomilovati nekakšnih krivic, ki se še Slovanom godijo, prepričan pa da naš modri vladar bo če biti pravičen tudi nam sinom majke Slave.

Konec igre „Bala“, pri izreku: „Car, ki Slavjaju zaupa, njega predstol je neomahljiv“, in pri vseh točkah gremi so živio-klici, in ploskanje nij bilo konca.

Zvečer je bila svečava, baklada, streljanje z možnarjev in pritrkavanje z zvonovi, po občinskih ulicah do pozne noči se je sprehajala množica občinarjev, z šolsko mladino, z petjem cesarske himne in živio-klici.

Da faranje čerliški in kriški s prečastito duhovščino zložno sodelujejo, je istina, pa gela „vse za vero domorino in carja“ nemajo le na papirji ampak v djani.

Domače stvari.

— († Prof. Jurij Kozina.) Strašno nesrečo moramo denes poročati svojim bralcem, nesrečo, ki pretresa v Ljubljani srce vsacega, kdor jo čuje. Gosp. Jurij Kozina, od l. 1866. pravi profesor zgodovine, slovensčine in nemščine na c. kr. velikej realki ljubljanskej, je v ponedeljek 5. t. m. ob ½ 8. uri zvečer iz tretjega nadstropja velike Treotove hiše na celovski cesti vznak skočil na dvorišče, kjer se je na kamenitem tlaku tako strahovito polomil in pobil, da je dve uri pozneje pri polnej zavesti ob ½ 10. uri v tukajšnji deželnej bolnici umrl. Nesrečnik se je proti večeru še v Šiški sprehajal ter je pred smrtonosnim skokom odložil še sukno, cilindri in uro. Profesor Kozina, rojen Ljubljančan, je še le pred nekaj dnevi izpolnil svoje 41 leto. Bil je zaradi svojega poštenja in zaradi svojega tihega in skromnega značaja obče priljubljen in spoštovan mož. Tudi literarno je bil rajnik delaven ter je študirar osobito zgodovino kranjske dežele; v zgodovini kranjskih deželnih glavarjev in nemškega reda na Kranjskem bil je Kozina pravi veščak. Pisal je mnogo zgodovinskih člankov v kranjske „Mittheilungen des historischen Vereins“ in v realčnih programih. Zadnje čase je zbiral po knjigah in arhivih gradivo za zgodovino ljubljanskega mesta in nabral je uže ogromno število listin, in raznih zgodovinskih podatkov. — Ranjki je zapustil nesrečno vdovo in četvero otrok, izmed katerih ima najstarejše dete komaj 6 let. Gotovo je, da se mu je zadnje čase nekoliko v glavi mešalo, in da se je v tem svojem nesrečnem dušnem stanju umoril. Res je bil zadnje čase ves melanholičen, mislil je, da ga ta in oni sovražni in preganja, in takó se mu je morala razvideti dušna bolezen „preganjajska blaznost“, ki ga je tirala do nesrečnega poslednjega koraka. Sicer pa je pokojnik

imel v svojem življenju ravno zaradi ali vsled dobrote mnogo sitnostij in skrbi, tako da nij čuda, če so te njegov temperament otóžile, in njegove nerve uničevale. Poslednje trenutke je bil popolnem pri zavesti, in se je tudi izpovedal. Le tega se nij domišljjal, kako je to, da je poškodovan, najboljši dokaz, da je smrt storil v trenutku dušne bolezni. Pogreb bude denes 7. maja ob ½ 6. uri iz deželne bolnice.

— (Nesreča v Velškej fabriki.)

Nesreče pri nas kar nekako epidemične postajajo. Ravnokar čujemo, da je davi (6. maja to pišemo) v fabriki „Leykam-Josefthalovej“ v Velčah pod Ljubljano veliki kotel počil in sta bila pri tej nesreči dva človeka ubita, dva zelo ranjena, poslopje pa zelo poškodovano. Natančneje in več poročamo, kadar več zvezo. Ali je tu kriv le slučaj, ali pa tudi malomarnost ónih, ki imajo poklic in dolžnost nadzirati in paziti, je li vse orodje v redu, to bude gotovo vestno preiskavanje dokazalo.

— (Koncert.) V deželnej redutnej dvorani ljubljanskej bude 8. maja ob 8. uri zvečer koncert gosp. Franjo Gerbica, pevca, in gosp. Valentine Karingerjeve, pijanistinje. Program: 1. Mendelssohn. „Capriccio brillant“, igra gospica Valentina Karingerjeva. 2. Donizetti. Arija iz opere „Linda di Chamounis“, poje gospod Franjo Gerbic. 3. Bazin. „Križari na moru“, moški zbor, poje slavni čitalnični zbor. 4. a) Chopin. „Prelude“, b) Heller. „V gozdu“, igra gospica Valent. Karingerjeva. 5. Schubert. a) „Der Neugierige“, b) „Erstarrung“, poje gosp. F. Gerbic. 6. Raff. „Tannhäuser-fantazija“, igra gospica Val. Karingerjeva. 7. Jenko. a) „Kam“, b) „Mornar“, poje gospod F. Gerbic. 8. Heller. „Lov“, igra gospica Val. Karingerjeva. Sodelovali bodo iz prijaznosti gospodje sl. čitalničnega moškega zbora pod vodstvom gosp. V. Valente. Vstopnina za partér 40 kr., sedeži v partéru in na galeriji 60 kr., garnizonske in dijaške vstopnice 30 kr. Vstopnice se dobivajo pri g. Karlu Karingerju in zvečer pri kasi.

— (Semenj) je bil v ponedeljek tu, kakor letos vsi, slab. Tujih kupcev je bilo precej prišlo, a živine ne mnogo in skoro nič lepe. Kónj je bilo precej in so jih Italijani precej dobro plačevali.

— (Ubil se) je delavec Josip Hafner, 58 let star, ko je zadnji četrtak, menda ponoči, padel v jamo zadaj za prisilno delavnico, kjer kopljejo pesek.

— (Samomor.) Soproga deželne sodnije svetovalca Levičnika v Celji se je v nedeljo vrgla pri štaciji Celje pred železnično mašino dohajajočega brzovlaka, kateri jej je obe nogi odtrgal.

— (Koroški Slovenci.) V dunajskem „Vaterlandu“ od sobote smo brali dopis iz zgorenjega Koroškega, da tam konservativci pridno agitirajo za bodoče državne volitve. Kaj pa slovenski Korošci. So li uže v Celovci osnovali odbor? Brez organizacije ne gre nič, a tudi slovenski Korošci bi morda dva ali vsaj jednega poslanca v državni zbor spravili, ko bi se dobro uprli. Na noge tedaj rojaki!

— (Odbor Marijne bratovščine) se je sestavil. Voljen je za predsednika Regali, za podpredsednika Pirnat, za tajnika Arko, za blagajnika Drašler. Nove ude upisuje g. Regali na št. peterskeje cesti št. 21.

— (Za semeniške duhovnike) bodo letos posvečeni ti-le gg. bogoslovci III. leta: Eržen Valentin iz Selc, Janežič Janez iz Za-

